

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2To/11/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1612010394
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľudmila Králiková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1612010394.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľudmily Králikovej a členov senátu JUDr. Jaroslava Mikuša a JUDr. Denisy Mészárosovej, v trestnej veci obžalovaného J. I. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Malacky sp. zn. 3T/201/2012 zo dňa 02.12.2013, na verejnom zasadnutí konanom dňa 15. mája 2014 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Tr. por. z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovanému J. I., nar. XX.XX.XXXX v B., bytom U., E. XXX

u k l a d á

Podľa § 207 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, § 36 písm. l/, § 37 písm. m/ Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. sa pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Malacky sp. zn. 3T/201/2012 zo dňa 02.12.2013 bol obžalovaný J. I. uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

napriek zákonnej vyživovacej povinnosti prispievať na výživu svojich detí J., nar. XX.XX.XXXX a P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. námestie č. XXX/X, V., G. republika, vyplývajúce mu z ustanovenia § 62 zákona o rodine, deklarovanej mu rozsudkom Mestského súdu v B. zo dňa 19.10.2000, pod č. 25P/269/97, právoplatný dňa 20.02.2001, ktorým bol zaviazaný prispievať na výživu každého z detí sumou 250,- Kč mesačne vždy do 5-teho dňa v mesiaci a od 01.04.2005 sumou vo výške 30% zo sumy životného minima vopred k rukám matky E. V., trvale bytom F. námestie č. XXX/X, V., G. republika, si túto zákonnú povinnosť neplnil od 01.07.1997 do 30.06.2011 voči dcére Júlii a od 01.07.1997 do 30.06.2010 voči synovi Romanovi, s výnimkou obdobia od 03.12.1997 do 03.12.1998, kedy bol v Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Želiezovciach, obdobia od 23.12.1999 do 22.12.2002, kedy bol v Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Hrnčiarovciach nad Parnou, tiež obdobia od 07.05.2005 do 30.11.2005, kedy bol v Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Leopoldove a obdobia od 25.08.2006 do 02.02.2007, kedy bol v Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Želiezovciach, v dôsledku čoho mu vznikol dlh na výživnom vo výške 3.585,83 €, pričom v rozhodnom období bol zamestnaný dvakrát v

hlavnom pracovnom pomere, sedemkrát bol zamestnaný na dohodu o vykonaní práce, an úrade práce bol evidovaný ako uchádzač o zamestnanie päťkrát, pričom vždy bol vyradený pre nespoluprácu, od 06.08.2011 je znovu evidovaný ako uchádzač o zamestnanie a od októbra roku 2011 je poberateľom dávky v hmotnej núdzi vo výške 172,84 €.

Podľa § 207 ods. 3 Tr. zákona s použitím § 36 písm. l/, § 37 písm. m/, § 38 ods. 2, § 49 ods. 2 Tr. zákona bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona súd obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný čo do výroku o treste.

V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že je stíhaný za neplnenie vyživovacej povinnosti na svoje deti, kde trestná sadzba na Slovensku je 1 až 5 rokov, ale skutkov sa dopustil v Českej republike, kde je sadzba 6 mesiacov až 3 roky, pričom súd na túto skutočnosť neprihliadol. Namietal, že sa skutku mal dopustiť podľa súdu prvého stupňa v podmienke, čo nie je pravda, pretože v roku 1996 sa dopustil v podmienke prečinu krádeže a táto mu bola preto premenená dňa 14.03.2000 a trestné stíhanie bolo začaté až po roku 2012. Záverom odvolania žiada, aby súd zohľadnil uvedené skutočnosti, pričom posledný trest odňatia slobody vykonal dňa 12.02.2007 a od tejto doby sa nedopustil ďalšej trestnej činnosti. Uviedol, že sa bude snažiť čím skôr dlh pre svoje deti uhradiť.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obžalovaný J. I. sa pridrižoval dôvodov písomne podaného odvolania.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zástupkyňa krajského prokurátora navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd v Bratislave v intenciách § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadal len za predpokladu, že by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku, pričom zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. poriadku orgány činné v trestnom konaní potupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

V prejednávanej trestnej veci na hlavnom pojednávaní konanom dňa 02.12.2013 obžalovaný postupom podľa § 257 ods. 1 Tr. poriadku vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku a zároveň na všetky otázky položené podľa § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/, h/ Tr. por. odpovedal „áno“ a následne správne súd I. stupňa uznesením rozhodol, že vyhlásenie obžalovaného prijíma a v súlade s ustanovením § 257 ods. 8 Tr. por. rozhodol, že vykoná vo veci iba dôkazy súvisiace s výrokom o treste.

Správne preto postupoval súd I. stupňa, keď obžalovaného J. I. uznal za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zákona, nakoľko bolo preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku tak, ako bol vymedzený v obžalobe Okresnej prokuratúry Malacky zo dňa 01.10.2012 sp. zn. 1 Pv 212/11.

Je potrebné uviesť, že odvolací súd sa skutkovými zisteniami nezaoberal, pretože rozhodnutie o prijatí vyhlásenia obžalovaného, že je vinný, nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť a preto ho nemožno meniť ani v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody sa odvolací súd zaoberal iba preskúmaním výroku o treste a konaním, ktoré vydaniu tohto výroku predchádzalo.

Pokiaľ ide o výrok o treste, súd prvého stupňa v tejto časti nepochybil, prihliadol na zásady ukladania trestov (§ 34 Tr. zákona) a v odôvodnení rozsudku sa vyrovnal najmä s kritériami uvedenými v § 34 ods. 4 a 5 Tr. zákona vo vzťahu k druhu trestu.

U obžalovaného správne ustálil jednu poľahčujúcu okolnosť v súlade s ustanovením § 36 písm. l/ Tr. zákona a jednu priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m/ Tr. zákona. Uvedenú situáciu okresný súd správne vyhodnotil ako vyrovnaný pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Preto došlo v súlade s ustanovením § 38 ods. 2 Tr. zákona k použitiu pôvodne stanovenej trestnej sadzby upravenej v § 207 ods. 3 Tr. zákona.

Krajský súd zhodne ako súd prvého stupňa zistil, že obžalovaný J. I. bol pred spáchaním tohto skutku trikrát súdne trestaný pre majetkovú trestnú činnosť, pričom Okresným súdom Bratislava IV sp. zn. 2T/95/1996 bol uznaný za vinného podľa § 202 ods. 1 Tr. zák. a bol mu uložený podmienený trest odňatia slobody so skúšobnou dobou do 29.05.1999.

Skutku, ktorý je predmetom tohto konania sa obžalovaný dopustil dňa 22.08.2012, to znamená počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia.

Vzhľadom k vyššie uvedenému je evidentné, že obžalovaný sa opakovane napriek viacerým odsúdeniam a hrozbám výkonu trestu dopúšťa ďalšej trestnej činnosti, čo jednoznačne odôvodňuje nevyhnutnosť zvýraznenia represívneho pôsobenia v podobe nepodmienečného trestu odňatia slobody za použitia ustanovenia § 49 ods. 2 Tr. zákona.

Pri rozpätí trestnej sadzby uvedenej v ustanovení § 212 ods. 2 Tr. zákona od šesť mesiacov do troch rokov, je trest odňatia slobody vo výmere dvadsaťštyri mesiacov, prihliadajúc pritom na okolnosti zistené na strane páchatel'a, ako aj na okolnosti súvisiace so spôsobom spáchania trestného činu, jeho závažnosťou, následkami, ale aj vzhľadom na odstup od spáchania skutku podľa názoru odvolacieho súdu neprímerane prísny a preto zohľadňujúc postoj obžalovaného k spáchanému činu dospel k záveru, že je obžalovanému možné uložiť trest miernejší i keď represívny.

Vychádzajúc preto z celkového stavu veci upravil trest odňatia slobody uložený súdom prvého stupňa obžalovanému tak, že tento znížil o šesť mesiacov a uložil mu trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov s tým, že takýto trest považuje za primeraný a zodpovedajúci § 34 Tr. zákona.

Správne postupoval prvostupňový súd, keď obžalovaného zaradil pre výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, pretože obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin a preto aj odvolací súd pre výkon zmierneného trestu obžalovaného zaradil tiež do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Z vyššie uvedených dôvodov krajský súd rozhodol o odvolaní obžalovaného J. I. tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný

prostriedok.